

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 20 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Małecka

Protokolant: protokolant sądowy Tomasz Wojciechowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2020 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa I. P.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Wojewodę (...), Ministra (...), Krajowemu Ośrodkowi (...) w W.

o zapłatę

I. Powództwo oddała.

II. Kosztami procesu obciąża powódkę, szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu przy ustaleniu wynagrodzenia dla pełnomocników stron na poziomie stawki minimalnej.

/-/ Sędzia M. Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem o zapłatę z dnia 14 października 2017 r., wniesionym do tut. Sądu tego samego dnia, **powódka I. P.**, wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od **pozwanym Skarbu Państwa – Wojewody (...), A. z siedzibą w W., Skarbu Państwa – Ministra (...)** kwoty 1.258.252 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanym na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że do lat 2015-2016 była właścicielką nieruchomości położonej w B., gm. C., powiat (...), oznaczonej w ewidencji gruntów numerem 112 o pow. 85 ha, zapisanej w księdze wieczystej nr (...). Minister (...), decyzją z dnia 15 października 2004 r., w pkt I stwierdził nieważność orzeczenia Ministra (...) z dnia 27 grudnia 1948 r. w części dotyczącej działki ewidencyjnej powódki. Wskazana decyzja Ministra (...) została utrzymana w mocy decyzją Ministra (...) (...) z dnia 22 lipca 2005 r. Powódka wskazała, że w okresie objętym żądaniem pozwu, tj. od dnia 23 lipca 2005 r. do dnia 17 lutego 2014 r., przedmiotowa nieruchomość wchodziła w skład (...) Skarbu Państwa i w związku z tym znajdowała się w posiadaniu A. Oddział Terenowy w P.. Natomiast we władaniu Skarbu Państwa nieruchomość ta znajdowała się co najmniej od 1949 r. Powódka podała, iż A., umową z dnia 15 października 1993 r. oddała sporną nieruchomość w dzierżawę Rolniczemu Kombinatowi Spółdzielczemu w C., a umowa została zawarta na 15 lat. Zdaniem powódki, strona pozwana co najmniej w dniu następującym po dniu wydania decyzji przez organ II instancji, a więc od dnia 23 lipca 2005 r., powinna była wydać nieruchomość powódce, co nie nastąpiło. Do protokolarnego przekazania nieruchomości doszło w dniu 17 lutego 2014 r. Na skutek zleconych przez powódkę rzeczoznawcom majątkowym opinii, powzięła ona informację, iż gospodarując rolniczo na przedmiotowej ziemi w okresie objętym pozwem, mogłaby uzyskać kwotę 1.706.284 zł. Wobec powyższego, powódka bezskutecznie wezwała pozwanym do zapłaty całości ww. należności. Pismem z dnia 14 sierpnia 2014 r., powódka złożyła do Sądu Rejonowego (...) w P. wniosek o zawezwanie pozwanym do próby ugodowej, jednakże bezskutecznie oraz wystąpiła z pozwem o

zapłatę 10.000 zł jako części ww. należności. Mając na uwadze, iż wyliczenia biegłego sądowego powołanego przez Sąd, w postępowaniu o sygn. akt (...), powódka dochodzi kwoty 1.258.252 zł.

(k. 1-9 akt)

Pismem procesowym z dnia 6 lutego 2018 r., pełnomocnik powódki sprecyzował, iż pozwanym w sprawie jest Krajowy Ośrodek (...). (k. 355 akt)

W **odpowiedzi na pozew** z dnia 15 czerwca 2018 r., **pozwany ad. 2 Krajowy Ośrodek (...)**, wniósł o oddalenie w stosunku do niego powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany podał, iż stan faktyczny sprawy jest bezsporny, jednakże roszczenie powódki o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości uległo przedawnieniu. Zdaniem pozwanego, termin do dochodzenia roszczeń z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości upłynął w dniu 17 lutego 2015 r. Ponadto pozwany pozostawał posiadaczem samoistnym w dobrej wierze co najmniej do dnia 6 sierpnia 2012 r., a zatem powódka mogłaby domagać się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości jedynie w okresie od dnia 16 sierpnia 2012 r. do dnia 16 lutego 2014 r. (k.371-373 akt)

W **odpowiedzi na pozew** z dnia 18 czerwca 2018 r., **pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) oraz Ministra (...), zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej** wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia oraz na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. o odrzucenie w części pozwu względem pozwanego Skarbu Państwa – Ministra (...) oraz Wojewody (...) w zakresie objętym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowe (...) w P. z dnia 26 lutego 2018 r., a także o zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania według norm przepisanych – odrębnie wobec Skarbu Państwa – Wojewody (...), Ministra (...) oraz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Pozwany podniósł brak legitymacji biernej procesowej Skarbu Państwa – Wojewody (...) oraz Ministra (...) oraz brak legitymacji czynnej strony powodowej, wskazując że powódka nie jest właścicielką nieruchomości, której dotyczy roszczenie. Co więcej, roczny termin przedawnienia roszczeń powódki upłynął w dniu 17 lutego 2015 r. (k. 405-416 akt)

W dalszym toku czynności, strony wносиły i wywodziły jak dotychczas, rozszerzając prezentowane stanowiska o kolejne argumenty w podniesionym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Wojewody (...) z dnia 19 kwietnia 1947 r., orzeczono iż nieruchomość położoną w B., (...), pow. K., zapisana w księdze wieczystej Sądu Grodzkiego w K. na rzecz S. i I. S., o łącznej powierzchni 113,18,65 ha, nie podpada pod postanowienie art. 2 pkt 1 Dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Postanowieniem Wojewody (...) z dnia 17 lipca 1948 r., na podstawie dekretu z dnia 12 sierpnia 1946 r. o zespoleniu urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej, w pkt 4a wznowiono z urzędu postępowanie w sprawie o wyłączenie spod przejęcia na cele reformy rolnej ww. (...), w pkt 4b uchylono orzeczenie wydane w dniu 19 kwietnia 1947 r. oraz w kolejnym punkcie oddalono wniosek S. S. o wyłączenie spod przejęcia na cele reformy rolnej ww. (...).

Orzeczeniem Ministra (...) z dnia 27 grudnia 1948 r., po rozpoznaniu odwołania S. S., w pkt 1 uchylono postanowienie o wznowieniu postępowania i orzeczenie Wojewody (...) w P. z dnia 17 lipca 1948 r., w pkt 2 uchylono orzeczenie Wojewody (...) z dnia 19 kwietnia 1947 r. oraz w pkt 3 uznano, iż przedmiotowa nieruchomość przechodzi na własność Skarbu Państwa na cele reformy rolnej, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Od 1949 roku nieruchomość gruntowa, stanowiąca działkę nr (...) o pow. 85 ha, zlokalizowana w obrębie B. znajdowała się we władaniu Skarbu Państwa, natomiast od dnia 1992 r. weszła w skład (...) Skarbu Państwa i znalazła się w posiadaniu A. Oddział Terenowy w P. .

Umową nr (...) z dnia 15 października 1993 r., Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa, na okres 15 lat, wydzierżawiła przedmiotową nieruchomość Rolniczemu Kombinatowi Spółdzielczemu w C., a następnie aneksem z dnia 14 października 2008 r., nr (...) zwiększyła okres obowiązywania umowy na 25 lat.

Dowód: Decyzja Wojewody (...) z dnia 19 kwietnia 1947 r. (k. 20-22 akt o sygn. (...) Sądu Rejonowego (...) w P.), Postanowienie o wznowieniu postępowania i orzeczenie Wojewody (...) w P. z dnia 17 lipca 1948 r. (k. 23-24 akt o sygn. (...) Sądu Rejonowego (...) w P.), Orzeczenie Ministra (...) z dnia 27 grudnia 1948 r. (k. 25-26 akt o sygn. (...) Sądu Rejonowego (...) w P.), umowa dzierżawy nieruchomości rolnej nr (...) z dnia 15 października 1993 r. (k. 72-7 akt), aneks nr (...) z dnia 14 października 2008 do umowy dzierżawy z dnia 15 października 1993 r. (k. 80-88 akt).

Współwłaścicielami nieruchomości gruntowej, położonej w B., gminie C., powiecie (...), oznaczonej w ewidencji gruntów numerem 112, o powierzchni 85 ha, dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą numer (...) byli poprzednicy prawni powódki S. i I. S..

Postanowieniem Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 czerwca 1995 r., w sprawie o sygn. akt (...), w pkt I stwierdzono, iż spadek po S. S. na podstawie ustawy nabyły: żona I. S. w 1/4 części spadku oraz córka R. M. w 3/4 części spadku, z tym że majątek objęty wspólnością majątkową małżeńską dziedziczy córka R. M. w całości. Natomiast w pkt II stwierdzono, iż spadek po I. S. na podstawie testamentu z dnia 22 grudnia 1963 r. nabyła R. M. w całości.

Aktem notarialnym Rep. A. (...) z dnia 20 lipca 1995 r., powódka I. P. zawarła z R. M. umowę zbycia roszczenia, w ramach której R. M. (teściowa powódki) oświadczyła, że przenosi na swoją synową przynależne jej roszczenie o stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnych: postanowienia o wznowieniu postępowania wydanego przez Wojewodę (...) z dnia 17 lipca 1948 r. oraz orzeczenia Ministra (...) z dnia 27 grudnia 1948 r. i wyraża zgodę na objęcie przez I. P. wszelkich praw, które powstaną jeżeli decyzję, o których mowa powyżej zostaną uchylone lub zostanie stwierdzona ich nieważność, a ponadto wyraża zgodę, aby I. P. roszczeń tych dochodziła osobiście i na swoją rzecz.

Dowód: wydruk księgi wieczystej nr (...) (k. 21-55 akt), Postanowienie z dnia 13 czerwca 1995 r., sygn. akt (...) (k. 66 akt), akt notarialny z dnia 20 lipca 1995 r., Rep. A.7405/1995 (k. 63-65 akt)

Decyzją Ministra (...) z dnia 15 października 2004 r. (...), po rozpatrzeniu wniosku I. P. o stwierdzenie nieważności orzeczenia Ministra (...), w pkt 1 stwierdzono nieważność orzeczenia Ministra (...) z dnia 27 grudnia 1948 r. nr (...) w części dotyczącej pkt 2 i 3, w części dotyczącej działki ewidencyjnej nr (...) o pow. 85 ha (dawne parcele nr(...)).

Decyzją Ministra (...) z dnia 22 lipca 2005 r. (...), po rozpoznaniu wniosku A. o ponowne rozpoznanie sprawy zakończony ww. decyzją, została ona utrzymana w mocy.

Dowód: decyzja Ministra (...) z dnia 15 października 2004 r. (k. 56-61 akt), decyzja Ministra (...) i Rozwoju Wsi z dnia 22 lipca 2005 r. (k. 67-71 akt),

Pełnomocnik powódki wielokrotnie podejmował próby pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwaną Agencję Nieruchomości Rolnych do wydania przedmiotowej nieruchomości. Natomiast pozwana odpowiadając na przedmiotowe pisma, odmawiała zwrotu spornej nieruchomości, deklarując wydanie nieruchomości powódce po wpisaniu jej jako właściciela do księgi wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości.

W piśmie z dnia 29 stycznia 2014 r., pozwana A. wyraziła zgodę na przejęcie przedmiotowej nieruchomości przez powódkę, wyznaczając dzień 17 lutego 2014 r. na protokolarne przekazanie nieruchomości. W dniu 17 lutego 2014 r. doszło do faktycznego wydania nieruchomości.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2014 r., powódka bezskutecznie wezwała pozwanych do zapłaty oszacowanej przez rzeczoznawców majątkowych W. G., G. S. oraz A. F. kwoty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez Agencję Nieruchomości Rolnych z przedmiotowej nieruchomości w okresie od dnia 23 lipca 2005 r. do dnia 17 lutego 2014 r.

oraz oszacowanej kwoty dochodu możliwego do uzyskania przez powódkę, w sytuacji samodzielnego gospodarowania rolniczego na przedmiotowej ziemi w łącznej wysokości 1.706.284 zł.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2014 r. powódka złożyła do Sądu Rejonowego (...) w P. wniosek o zawiązanie pozwanych do próby ugodowej. Sprawa ta została zarejestrowana pod sygn. akt (...). Posiedzenie odbyło się w dniu 15 października 2014r. W wyniku postępowania nie doszło do zawarcia między stronami ugody.

Pozwem z dnia 21 sierpnia 2014 r. powódka wystąpiła do Sądu Rejonowego (...) w P., z powództwem o zapłatę 10.000 zł tytułem odszkodowania szkodę wyrządzoną poprzednikom prawnym powódki wskutek wydania orzeczenia Ministra (...) i R. R. z dnia 27 grudnia 1948 r., w tym kwoty 5.000 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki (działka (...)) w okresie od 23 lipca 2005r. do 17 lutego 2014r.

W toku postępowania prowadzonego na skutek wniesienia ww. pozwu biegły sądowy z dziedziny szacowania nieruchomości i rolnictwa – rzeczoznawca majątkowy E. L. wydał opinię z dnia 31 lipca 2016 r. oraz opinie uzupełniające z dnia 16 stycznia 2017 r. i z dnia 12 kwietnia 2017 r., w których określił, że wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości po uwzględnieniu waloryzacji wynosi 1.263.252 zł.

Dowód: wezwanie do wydania nieruchomości z dnia 12 grudnia 2005 r., (k. 136 akt), pismo (...) z dnia 23 grudnia 2005 r. (k. 137-138 akt), wezwanie do wydania nieruchomości z dnia 24 kwietnia 2007 r. (k. 139 akt), pismo (...) z dnia 16 maja 2007 r. (k. 141 akt), ponowienie wezwania do wydania nieruchomości i do zaniechania dokonywania czynności prawnych lub faktycznych zmierzających do zbycia lub wydzierżawienia nieruchomości objętych roszczeniami reprivatyzacyjnymi (k. 142 -143 akt), pismo (...) z dnia 18 lipca 2012 r. (k. 144 akt), ostateczne wezwanie do wydania nieruchomości z dnia 5 grudnia 2013 r. (k. 145-146 akt), pismo (...) z dnia 17 grudnia 2013 r., pismo powódki z dnia 9 grudnia 2013 r. (k. 148), pismo (...) z dnia 29 stycznia 2014 r. (k. 149 – 150 akt), protokół zdawczo – odbiorczy z dnia 17 lutego 2014 r. (k. 151-154 akt), ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 14 sierpnia 2014 r. (k. 323-324 akt), akta sprawy (...) Sądu Rejonowego (...) w P.,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Zgromadzone w sprawie **dokumenty urzędowe i prywatne**, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Jako wiarygodne, aczkolwiek nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, z uwagi na uwzględnienie przez Sąd podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia, uznano **zeznania świadka W. P..** Zeznania świadka były spontaniczne, logiczne i wewnętrznie spójne. Świadek w sposób wiarygodny i precyzyjny opisał podejmowane przez powódkę starania, w celu wydania jej przedmiotowej nieruchomości przez Agencję Nieruchomości Rolnych.

Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2020 r. Sąd pominął pozostałe wnioski dowodowe stron, uznając je za zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, z uwagi na uwzględnienie przez Sąd podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zasądzenia solidarnie od pozwanych na jej rzecz kwoty 1.258.252 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności z okres od 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki w okresie od 23 lipca 2005r. do 17 lutego 2014r.

Stan faktyczny sprawy był co do zasady między stronami bezsporny. Pozwani podnieśli jednak m. in. zarzut przedawnienia roszczenia, który to zarzut podlegał rozpoznaniu w pierwszej kolejności, jako warunkujący możliwość skutecznego domagania się uwzględnienia powództwa na drodze sądowej, niezależnie od pozostałych zarzutów zgłoszonych przez stronę pozwaną. Zarzut ten okazał się być słuszny.

Instytucja przedawnienia roszczeń uregulowana została w art. 117 i nast. k.c. Przedawnieniu ulegają tylko roszczenia majątkowe, zgodnie z art. 117 § 1 k.c. Taki charakter ma niewątpliwie dochodzone przez powódkę w niniejszej sprawie roszczenie. Ogólną regulację odnośnie do terminów przedawnienia zawiera natomiast art. 118 § 1 k.c. Stosownie do tego przepisu, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jak wynika z powyższego, przewidziane w art. 118 k.c. terminy przedawnienia, jako terminy ogólne, mogą ulec skróceniu lub wydłużeniu z mocy szczególnego uregulowania ustawowego. Nadto roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się każdorazowo najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Odnośnie zaś do wymagalności roszczenia to wprawdzie obowiązujące przepisy nie definiują tego pojęcia, ale w orzecznictwie przyjmuje się, że jest to stan, w którym wierzyciel uzyskuje możliwość żądania zaspokojenia, a dłużnik jest obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia. Ogólne określenie terminu wymagalności stanowi przepis art. 455 k.c., z tym, że podstawową zasadą jest związanie terminem oznaczonym w umowie, wynikającym z ustawy lub z orzeczenia odpowiedniego organu. Z jego nadejściem następuje wymagalność oraz zaczyna biec przedawnienie.

Zgodnie z art. 229 § 1 k.c. roszczenia właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości, jak również roszczenia o naprawienie szkody z powodu pogorszenia rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. To samo dotyczy roszczeń samoistnego posiadacza przeciwko właścicielowi o zwrot nakładów na rzecz.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie powódki już najpóźniej w dniu 18 lutego 2014 r.

było wymagalne, bowiem 17 lutego 2014r. została jej wydana nieruchomość położona w B.. W tym dniu rozpoczął swój bieg termin przedawnienia roszczenia powódki, a zatem termin do dochodzenia roszczeń z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości **upłynął w dniu 17 lutego 2015 r.**

Wprawdzie powódka pismem z dnia 14 sierpnia 2014r. złożyła do sądu wnioski o zawiązanie pozwanych do próby ugodowej, które przerwało bieg terminu przedawnienia, jednakże z uwagi na to, że na posiedzeniu w dniu 15 października 2014r. nie doszło do zawarcia ugody, termin przedawnienia roszczenia powódki, ponownie rozpoczął swój bieg. **Roszczenie przedawniło się z upływem 14 października 2015r.**

Pozew o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki w okresie od 23 lipca 2005r. do 17 lutego 2014r. powódka wniosła dopiero 14 października 2017r., a więc w momencie gdy jej roszczenie było już przedawnione.

Tym samym, podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia został przez Sąd uwzględniony.

Wprawdzie powódka wskazała, że podniesienie przez pozwanych zarzutu przedawnienia w niniejszym procesie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i w konsekwencji winno ono zostać ocenione jako nadużycie prawa w świetle art. 5 kc, jednakże Sąd nie uwzględnił w tym zakresie wniosku strony powodowej.

W szczególności Sąd uznał, że co do zasady powołanie się przez dłużnika na przedawnienie roszczenia jest działaniem w granicach prawa i dlatego, postawienie mu zarzutu naruszenia zasad współżycia społecznego może nastąpić jedynie w wyjątkowych i rażących okolicznościach. Dla oceny, czy podniesiony zarzut przedawnienia nie nosi znamion nadużycia prawa konieczne jest rozważenie charakteru dochodzonego roszczenia, przyczyn opóźnienia i jego nie nadmierności. Fakt dochodzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, za okres od uzyskania przez powódkę ostatecznej, korzystnej decyzji (decyzja Ministra (...) z dnia 22 lipca 2005r.) do momentu wydania nieruchomości, nie jest roszczeniem, zasługującym na szczególne traktowanie. Dotyczy ono bowiem okresu, gdy powódka posiadała już instrumenty prawne do przymuszenia pozwanego do wydania nieruchomości. Ponadto, co istotne, pozwem złożonym 22 sierpnia 2014r. do Sądu Rejonowego (...) w P. powódka wystąpiła już o część tego wynagrodzenia (5000 zł) w sprawie o sygn. akt (...). Tym samym, brak było przeszkód by w tym czasie wystąpić o całość należnego jej roszczenia. Powódka w momencie składania pozwu w 2014r. dysponowała już ekspertyzą rzeczoznawców majątkowych W. G. i G. S. z dnia 30 kwietnia 2014r., która wskazywała wysokość tego wynagrodzenia. Nie sposób również usprawiedliwić uchybienia przez powódkę terminu przedawnienia objętego pozwem roszczenia jej nieporadnością, albowiem prowadziła ona w tym czasie liczne procesy związane z dochodzeniem roszczeń związanych z odzyskaniem nieruchomości położonej w miejscowości B.. Sąd uznał również, iż opóźnienie w wytoczeniu powództwa o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości było nadmierne, albowiem wynosiło 2 lata. Mając powyższe na względzie, Sąd nie uznał za zasadne zastosowanie w niniejszej sprawie art. 5 kc. i powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu przy ustaleniu wynagrodzenia dla pełnomocników stron na poziomie stawki minimalnej.

/-/ Sędzia Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Proszę odnotować uzasadnienie,
2. Odpis uzasadnienia proszę doręczyć pełnomocnikom stron,
3. Za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

Poznań, dnia 27 marca 2020 r. /-/Sędzia Małgorzata Małecka